

গোহাটি উচ্চ ন্যায়ালয়

(অসম, নাগালেণ্ড, মিজোৰাম আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশৰ উচ্চ ন্যায়ালয়)

ফৌজদাৰী আপীল(জে)/১১/২০২০

১. দিগমণি দাস পিতা: শ্ৰী ভূৱন দাস,

পুৰাণী গাওঁ, বিশ্বনাথ ঘাট, থানা: বিশ্বনাথ চাৰিআলি

জিলা: বিশ্বনাথ, অসম..... আপীলকাৰী

-বনাম-

১। লোক অধিবক্তাৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰা, অসম চৰকাৰ প্ৰতিপক্ষ

আপীলকাৰীৰ হৈ : শ্ৰীমতী মেঘালী বৰ্মন, এমিকাছ কুৰি

প্ৰতিপক্ষৰ হৈ : শ্ৰীমতী এছ. এইচ. বৰা, অতিৰিক্ত লোক অধিবক্তা

ৰায়দানৰ তাৰিখ : ০৬.০৫.২০২৪

মহামান্য ন্যায়াধীশ শ্ৰী মৃদুল কুমাৰ কলিতাৰ আদালত

ৰায়

১. আপীলকাৰীৰ হৈ বিজ্ঞ ন্যায়মিত্ৰ শ্ৰীমতী মেঘালী বৰ্মন, লগতে ৰাজ্যৰ হৈ বিজ্ঞ অতিৰিক্ত চৰকাৰী অধিবক্তা শ্ৰীমতী এছ. এইচ. বৰাৰ যুক্তি সমূহ শুনা হ'ল।

২. এই ফৌজদাৰী আপীলখন আপীলকাৰী শ্ৰী দিগমণি দাসে জিলা কাৰাগাৰৰ অধীক্ষক বিশ্বনাথ চাৰিআলীৰ জৰিয়তে জিলা দণ্ডাধীশৰ আদালতে ৩/২০১৩ নং সত্ৰ গোচৰত প্ৰদান কৰা ৩১/০৫/২০১৯ তাৰিখৰ ৰায়দানক প্ৰত্যাহ্বান জনাই দাখিল কৰিছে, য'ত বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীক ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩২৬ নং ধাৰাত দোষী সাব্যস্ত কৰি তেওঁক সাত বছৰৰ বাবে সশ্রম কাৰাদণ্ড আৰু ৫,০০০/- টকাৰ জৰিমনা বিহা হৈছে আৰু জৰিমনা অনাদায়ে তিনি মাহৰ অধিক সশ্রম কাৰাদণ্ড বিহা হৈছে। ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩০৭ নং ধাৰাত দোষী সাব্যস্ত হোৱাৰ

লগতে আপীলকাৰীক দহ বছৰৰ বাবে কঠোৰ কাৰাদণ্ড আৰু ১০,০০০/ টকাৰ জৰিমনা বিহা হৈছিল আৰু জৰিমনা পৰিশোধ নকৰিলে তেওঁ ছমাহৰ বাবে অধিক কঠোৰ কাৰাদণ্ডৰ সন্মুখীন হ'ব লাগিব। কিন্তু আপীলকাৰীক ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩৪১ নং ধাৰাত দোষমুক্ত কৰা হয়।

৩. এই ফৌজদাৰী আপীলৰ বিবেচনাৰ বাবে প্ৰাসংগিক তথ্যসমূহ চমুকৈ তলত দিয়া ধৰণৰ:

i) (১) ০৪.১০.২০১২ তাৰিখে শ্ৰী পৰশমণি বৰঠাকুৰে বিশ্বনাথ চাৰিআলি থানাৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত বিষয়াৰ ওচৰত এখন এজাহাৰ দাখিল কৰি অন্যান্য বিষয়ৰ লগতে অভিযোগ কৰিছিল যে, সেইদিনা পুৱা প্ৰায় ১০.০০ বজাত যেতিয়া তেওঁৰ খুৰা অৰ্থাৎ বিশ্বনাথ ঘাটত অৱস্থিত জগদম্বা মন্দিৰৰ পুৰোহিত পৰেশ বৰঠাকুৰে মন্দিৰলৈ গৈ আছিল, তেতিয়া আপীলকাৰীয়ে হঠাতে তেওঁৰ ঘৰৰ সন্মুখত চোকা দাৰে তেওঁক আক্ৰমণ কৰিছিল আৰু গুৰুতৰ জখম কৰিছিল যাৰ ফলত তেওঁক বিশ্বনাথ চাৰিআলি চিকিৎসালয়ত ভৰ্তি কৰিবলগীয়া হৈছিল।

ii) উক্ত এজাহাৰ লাভ কৰাৰ লগে লগে বিশ্বনাথ চাৰিআলি থানাত ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ৩৪১/৩২৬/৩০৭ৰ অধীনত গোচৰ নং ২৫৪/২০১২ পঞ্জীয়ন কৰি তদন্ত আৰম্ভ কৰা হয়।

iii) তদন্ত সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পিছত ২৫.১০.২০১২ তাৰিখে ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ৩৪১/৩২৬/৩০৭ৰ অধীনত বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীৰ বিৰুদ্ধে ১২৭/২০১২ নং অভিযোগনামা দাখিল কৰা হয়।

iv) গোচৰটো সত্ৰ আদালতৰ দ্বাৰা একচেটিয়াভাৱে বিচাৰযোগ্য হোৱাৰ বাবে গোচৰ প্ৰেৰণ কৰা আদালতে অৰ্থাৎ বিদ্বান মহকুমা ন্যায়িক দণ্ডাধীশ (এম) বিশ্বনাথ চাৰিআলীৰ আদালতে বিদ্বান অতিৰিক্ত সত্ৰ ন্যয়াধীশ বিশ্বনাথ চাৰিআলীৰ আদালতলৈ প্ৰেৰণ কৰে। আপীলকাৰীয়ে জামিনত থকাৰ সময়ত বিচাৰৰ সন্মুখীন হৈছিল।

v) ১৯.০২.২০১৩ তাৰিখে বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীৰ বিৰুদ্ধে ভাৰতীয় দণ্ডবিধি আইনৰ ধাৰা ৩৪১/৩২৬/৩০৭ৰ অধীনত অভিযোগনামা দাখিল কৰা হয় আৰু তেওঁক একেখিনি কথা পঢ়ি শুনাই বুজাই দিয়াৰ পিছত তেওঁ নিজকে দোষমুক্ত বুলি স্বীকাৰ কৰি বিচাৰৰ সন্মুখীন হ'বলৈ দাবী কৰে।

vi) বিচাৰৰ সময়ত গোচৰীয়া পক্ষই বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীৰ বিৰুদ্ধে উত্থাপিত অভিযোগসমূহ গৃহীত কৰিবলৈ আৰ্থ (০৮) গৰাকী সাক্ষীক পৰীক্ষা কৰে। আপীলকাৰীক ফৌজদাৰী কাৰ্যবিধি আইন, ১৯৭৩ৰ ৩১৩ নং ধাৰাত পৰীক্ষা কৰা হৈছিল, যি সময়ত তেওঁ গোচৰীয়া পক্ষৰ সাক্ষীসকলৰ সত্যতা অস্বীকাৰ কৰিছিল আৰু নিজকে নিৰ্দোষী বুলি দাবী কৰিছিল। তেওঁ নিজৰ পক্ষত কোনো সাক্ষ্য প্ৰদান কৰা নাছিল।

vii) শেষত এই আপীলত বিবাদিত ৰায়দানৰ দ্বাৰা আপীলকাৰীক দোষী সাব্যস্ত কৰি শাস্তি দিয়া হয়, যিটো ইতিমধ্যে ওপৰত ২ নং দফাত বৰ্ণনা কৰা হৈছে।

৪. এই আপীলত নিৰ্ধাৰণ কৰিবলগীয়া কথাটো হ'ল বিচাৰ আদালতে আপীলকাৰী শ্ৰী দিগমণি দাসক ভাৰতীয় দণ্ডবিধি আইনৰ ৩২৬ আৰু ৩০৭ নং ধাৰাত দোষী সাব্যস্ত কৰি শাস্তি দিয়াটো সঠিক আছিল নেকি?

৫. দুয়োপক্ষৰ বাবে বিদ্বান অধিবক্তাই দিয়া দাখিলসমূহ বিবেচনা কৰাৰ আগতে গোচৰৰ নথিত উপলব্ধ প্ৰমাণসমূহ বিবেচনা কৰোঁ আহক।

৬. অভিযোজন সাক্ষী-১ অৰ্থাৎ গোচৰটোৰ প্ৰথম এজাহাৰকাৰী পৰশমণি বৰঠাকুৰে সাক্ষ্যদান কৰিছে যে ০৪.১০.২০১২ তাৰিখে পুৱা প্ৰায় ১০.০০ বজাত যেতিয়া তেওঁৰ খুৰা পোৰেশ বৰঠাকুৰে বিশ্বনাথ ঘাটত অৱস্থিত মন্দিৰত পূজা কৰিবলৈ গৈ আছিল, তেতিয়া আপীলকাৰীজন তেওঁৰ ঘৰৰ সন্মুখৰ ৰাস্তাত বহি আছিল। অভিযোজন সাক্ষী-১ এ কৈছে যে যেতিয়া তেওঁৰ খুৰাই আপীলকাৰীক দৈনিক মজুৰিৰ ভিত্তিত তেওঁৰ ঘৰত কাম কৰিবলৈ কৈছিল, তেতিয়া আপীলকাৰীয়ে তেওঁক দা এটাৰে আক্ৰমণ কৰিছিল, যিটো তেওঁ হাতত লৈ আহিছিল। আপীলকাৰীয়ে এজাহাৰকাৰীৰ খুৰাকক মূৰ আৰু ডিঙিত দা এটাৰে আক্ৰমণ কৰে, যাৰ ফলত তেওঁ গুৰুতৰভাৱে আঘাতপ্ৰাপ্ত হয় আৰু পাঁচ দিন চিকিৎসালয়ত ভৰ্তি থাকিবলগীয়া হয়। অভিযোজন সাক্ষী-১ এ এফআইআৰ প্ৰদৰ্শক-১ হিচাপে প্ৰদৰ্শন কৰিছে।

৭. জেৰাৰ সময়ত ১নং সাক্ষীয়ে সাক্ষ্যত কৈছে যে তেওঁ নিজে আক্ৰমণৰ ঘটনাটো দেখা নাই। তেওঁ লগতে কৈছে যে ঘটনাৰ সময়ত তেওঁৰ খুৰাজন অকলে আছিল। তেওঁ লগতে কয় যে স্থানীয় ৰাইজে তেওঁৰ খুৰাকক চিকিৎসালয়লৈ লৈ গৈছিল আৰু ঘটনাটোৰ বিষয়ে গম পোৱাৰ পিছত ১নং সাক্ষীয়েও চিকিৎসালয়লৈ গৈছিল।

৮. অভিযোজন পক্ষৰ ২ নং সাক্ষী পৰেশ বৰঠাকুৰে সাক্ষ্যত কৈছে যে ঘটনাৰ দিনা তেওঁ পুৰোহিত হিচাপে পূজা কৰিবলৈ বিশ্বনাথ ঘাট মন্দিৰলৈ গৈ আছিল। বাটত তেওঁ পথত বহি থকা আপীলকাৰীক লগ পাইছিল। অভিযোজন পক্ষৰ ২ নং সাক্ষীয়ে আৰু কয় যে যেতিয়া তেওঁ আপীলকাৰীক দৈনিক মজুৰিৰ ভিত্তিত তেওঁৰ ঘৰৰ জোপোহা ঠাই চাফা কৰিবলৈ ক'লে, তেতিয়া আপীলকাৰীয়ে তেওঁৰ মূৰত তিনিবাৰ দাৰে আঘাত কৰিলে। কিন্তু যেতিয়া উক্ত দাটো আপীলকাৰীৰ হাতৰ পৰা ওলাই যায়, তেতিয়া অভিযোজন পক্ষৰ ২ নং সাক্ষী তেওঁৰ ঘৰৰ ফালে আহি বাস্তাৰ মাজভাগত বহি গ'ল আৰু স্থানীয় ৰাইজে তেওঁক বিশ্বনাথ চাৰিআলি অসামৰিক চিকিৎসালয়লৈ লৈ গ'ল, য'ত তেওঁক পাঁচ দিনৰ বাবে ভৰ্তি কৰা হয়।

৯. জেৰাৰ সময়ত তেওঁ সাক্ষ্যত কৈছে যে আপীলকাৰীৰ বাসস্থান মন্দিৰৰ ওচৰত অৱস্থিত। তেওঁ লগতে কৈছে যে ঘটনাৰ পূৰ্বে আপীলকাৰীৰ সৈতে তেওঁৰ কোনো কাজিয়া হোৱা নাছিল। গোচৰীয়া পক্ষৰ ২ নম্বৰ সাক্ষীয়ে উল্লেখ কৰিছে যে, নিয়া দাস নামৰ এজন ব্যক্তিৰ দোকানটো ঘটনাস্থলীৰ পৰা কিছু দূৰত অৱস্থিত। প্রতিপক্ষৰ অধিবক্তাই আপীলকাৰীজন ঘটনাৰ সময়ত মানসিকভাৱে অসুস্থ আছিল।

১০. অভিযোজন পক্ষৰ ৩ নং সাক্ষী হিৰণ্য দাসে সাক্ষ্যত কৈছে যে তেওঁ ঘটনাৰ বিষয়ে শুনি ঘটনাৰ দিনা ঘটনাস্থলীলৈ আহিছিল। কিন্তু যেতিয়া তেওঁ সেই ঠাইত উপস্থিত হৈছিল, তেতিয়া ইতিমধ্যে ভুক্তভোগীক চিকিৎসালয়লৈ লৈ যোৱা হৈছিল। তেওঁ আৰু কয় যে গাঁৱৰ মানুহবোৰে বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীৰ পৰা দাটো কাটি লৈ গৈছিল আৰু তাৰ পিছত আৰক্ষীয়ে আহি দাটো জব্দ কৰিছিল, যেতিয়া তেওঁলোকে ইয়াক আৰক্ষীক গতাই দিছিল। তেওঁ দাটো বস্তুগত প্ৰদৰ্শক-১ হিচাপে আৰু জব্দনামাখন প্ৰদৰ্শক-২ হিচাপে প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। জেৰাৰ সময়ত ৩ নং সাক্ষীয়ে উল্লেখ কৰিছে যে তেওঁৰ ঘৰটো ঘটনাস্থলীৰ পৰা প্ৰায় আধা কিলোমিটাৰ দূৰত্বত অৱস্থিত। তেওঁ লগতে সাক্ষ্যদান কৰিছে যে অপৰাধটো জাগ্ৰা মন্দিৰৰ ওচৰত সংঘটিত হৈছিল। তেওঁ লগতে কয় যে ৬-৭জন ল'ৰাই আপীলকাৰীৰ পৰা দাটো কাটি লৈ আৰক্ষীক দিছিল। তেওঁ লগতে কয় যে জখমীজনে তেওঁক চিকিৎসালয়ত কৈছিল যে আপীলকাৰীয়ে তেওঁক দাটো কাটিছিল। তেওঁ লগতে সাক্ষ্যদান কৰিছে যে তেওঁ থানাত প্ৰদৰ্শক-২ত স্বাক্ষৰ কৰিছে আৰু প্ৰদৰ্শক-২ত কি লিখা আছে সেই বিষয়ে তেওঁ অৱগত নহয়।

১১. অভিযোজন পক্ষৰ ৪ নং সাক্ষী নিৰঞ্জন দাসে সাক্ষ্যত কৈছে যে ঘটনাৰ দিনা তেওঁ ঘটনাস্থলীলৈ যোৱাৰ সময়ত তেওঁ আপীলকাৰীক এখন গছৰ লগত বান্ধি থোৱা দেখিছিল আৰু তেওঁ গাঁৱৰ মানুহৰ পৰা জানিব পাৰিছিল যে আপীলকাৰীয়ে ভুক্তভোগীক মাৰপিট কৰিছে আৰু গাঁৱৰ মানুহবোৰে দাটো আৰক্ষীক গতাই দিছে। তেওঁ জন্ম কৰা তালিকাখন প্ৰদৰ্শক-২ হিচাপে আৰু তাত থকা তেওঁৰ স্বাক্ষৰ প্ৰদৰ্শক-২ হিচাপে প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। জেৰাৰ সময়ত তেওঁ সাক্ষ্যত কৈছে যে তেওঁ এই পৰিঘটনাটো দেখা নাছিল।

১২. অভিযোজন পক্ষৰ ৫ নং সাক্ষী শ্ৰীমতী এছ দাসে সাক্ষ্যত কৈছে যে তেওঁক গাঁৱৰ মানুহবোৰে জনাইছিল যে আপীলকাৰীয়ে পুৰোহিত বৰঠাকুৰক মাৰপিট কৰিছিল আৰু তেওঁ আঘাতপ্ৰাপ্ত হৈছিল। তেওঁ আৰু কয় যে গাঁৱৰ মানুহবোৰে আহত লোকজনক চিকিৎসালয়লৈ লৈ গৈছিল। অভিযোজন পক্ষৰ ৫ নং সাক্ষীয়েও সাক্ষ্যত কৈছে যে তেওঁ এই পৰিঘটনাটো দেখা নাই।

১৩. অভিযোজন পক্ষৰ ৬ নং সাক্ষী ৰাজীৱ শৰ্মাই সাক্ষ্যত কৈছে যে তেওঁ গাঁৱৰ মানুহৰ পৰাও জানিব পাৰিছিল যে আপীলকাৰীয়ে ভুক্তভোগীক মাৰপিট কৰিছে। তেওঁ লগতে সাক্ষ্যত কৈছে যে যেতিয়া তেওঁ ঘটনাস্থলীলৈ গৈছিল, তেতিয়া জন্মনামাৰ এখন চিহ্ন প্ৰদৰ্শক-২ হিচাপে প্ৰদৰ্শিত হৈছিল আৰু তাত তেওঁৰ স্বাক্ষৰ প্ৰদৰ্শক-২ (৩) হিচাপে প্ৰদৰ্শিত হৈছিল। জেৰাৰ সময়ত তেওঁ সাক্ষ্যত কৈছে যে তেওঁ ঘটনাটো দেখা নাই।

১৪. অভিযোজন পক্ষৰ ৭ নং সাক্ষী মোঃ ছামছুদ্দিনে সাক্ষ্যত কৈছে যে ০৪.১০.২০১২ তাৰিখে তেওঁ বিশ্বনাথ চাৰিআলি থানাত আছিল আৰু সেইদিনা এজন হিৰানায়া দাস নামৰ এজন ব্যক্তিয়ে (অভিযোজন পক্ষৰ ৩ নং সাক্ষী) তেওঁক জনাইছিল যে আপীলকাৰীয়ে পোৰেশ বৰঠাকুৰৰ ওপৰত দাৰে আক্ৰমণ কৰিছিল আৰু গাঁৱৰ ৰাইজে জখমীজনক চিকিৎসালয়লৈ লৈ গৈছিল। তেওঁ লগতে সাক্ষ্যত কৈছে যে ঘটনাৰ বিষয়ে জানিব পাৰি তেওঁ ঘটনাস্থলীলৈ গৈ আপীলকাৰীক দাৰে সৈতে দেখা পায়। তেওঁ লগতে সাক্ষ্যত কৈছে যে তেওঁ দাটো জন্ম কৰিছে আৰু তাত জন্মনামা-২ আৰু তেওঁৰ স্বাক্ষৰ প্ৰদৰ্শক-২(৪) হিচাপে প্ৰদৰ্শন কৰিছে। তেওঁ আৰু কয় যে সেইদিনা ভুক্তভোগীৰ ভতিজাই লিখিত এজাহাৰ দাখিল কৰিছিল। তেওঁ লগতে কয় যে তদন্ত সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পিছত তেওঁ অভিযোগনামা দাখিল কৰিছিল যিখন প্ৰদৰ্শক-৪ হিচাপে প্ৰদৰ্শিত হৈছে আৰু তাত তেওঁৰ স্বাক্ষৰ প্ৰদৰ্শক-

৪(১) হিচাপে প্ৰদৰ্শিত হৈছে। জেৰাৰ সময়ত তেওঁ উল্লেখ কৰিছে যে এজাহাৰখন ৭.৩০ বজাত দাখিল কৰা হৈছিল আৰু আদালতত সাক্ষ্য দিয়াৰ দিনা তেওঁ জব্দ কৰা দাখন আদালতত দেখা নাছিল।

১৫. অভিযোজন পক্ষৰ ৮ নং সাক্ষী ডাঃ প্ৰশান্ত বৰাই সাক্ষ্যত কৈছে যে, ০৪.১০.২০১২ তাৰিখে তেওঁ বিশ্বনাথ চাৰিআলিৰ মহকুমা অসামৰিক চিকিৎসালয়ত জ্যেষ্ঠ চিকিৎসা আৰু স্বাস্থ্য বিষয়া-১ হিচাপে কৰ্মৰত আছিল। সেইদিনা পুৱা প্ৰায় ১১.০০ বজাত তেওঁ আৰক্ষীৰ অনুৰোধত পোৰেশ বৰঠাকুৰ নামৰ এজন ব্যক্তিক পৰীক্ষা কৰে। আহতজনে তেওঁক মাৰপিট কৰা বুলি অভিযোগ কৰে। পৰীক্ষাত অভিযোজন পক্ষৰ ৮ নং সাক্ষীয়ে তলত দিয়া তথ্যসমূহ পালে:

i) ডিঙিৰ বাওঁফালে ৭.৫ চে. মি. গভীৰ কটা আঘাত, পেশীৰ গভীৰতা আৰু সক্ৰিয় ৰক্তক্ষৰণ;

ii) সন্মুখৰ ফালে বাওঁফালে ৫ চে. মি. গভীৰ কটা আঘাত, মূৰৰ হাড়ৰ সন্মুখত ৫ চে. মি. গভীৰ কটা আঘাত;

ii) সন্মুখৰ ফালে বাওঁফালে মূৰৰ হাড়ৰ ৫ চে. মি. গভীৰ কটা আঘাত;

লাউখোলাৰ এক্স-ৰে লোৱাৰ পৰামৰ্শ দিয়া হৈছিল।

৮ নং সাক্ষীৰ মতে পোৱা আঘাতটো আছিল চোকা কটা লাইট অস্ত্ৰে কৰা গুৰুতৰ আঘাত। তেওঁ আঘাতৰ প্ৰতিবেদনখন প্ৰদৰ্শক-৫ হিচাপে প্ৰদৰ্শন কৰে। জেৰাৰ সময়ত ৮ নং সাক্ষীয়ে আঘাতৰ বয়সৰ কথা উল্লেখ কৰা নাই বুলি কৈছে। তেওঁ লগতে কয় যে ভুক্তভোগীয়ে হোৱা আঘাত কোনো চোকা বস্তুৰ ওপৰত পৰি যোৱাৰ ফলতো হ'ব পাৰে।

১৬. ইতিমধ্যে ইয়াত উল্লেখ কৰা হৈছে যে আপীলকাৰীয়ে গোচৰীয়া পক্ষৰ সাক্ষীসকলৰ সাক্ষ্যৰ সত্যতাক অস্বীকাৰ কৰিছিল আৰু ১৯৭৩ চনৰ ফৌজদাৰী কাৰ্যবিধি আইনৰ ৩১৩ নং ধাৰাৰ অধীনত কৰা সোধপোছৰ সময়ত নিজকে নিৰ্দোষী বুলি দাবী কৰিছিল যদিও তেওঁ নিজৰ পক্ষত কোনো সাক্ষ্য প্ৰদান কৰা নাছিল। কিন্তু বিচাৰ আদালতে তেওঁক দোষী সাব্যস্ত কৰাৰ পিছত শাস্তিৰ শুনানিৰ সময়ত তেওঁ কৈছিল যে তেওঁ কিয় এনে অপৰাধ সংঘটিত কৰিলে যাৰ বাবে

তেওঁক দোষী সাব্যস্ত কৰা হৈছে তেওঁ নাজানে। তেওঁ লগতে নিজৰ কু-কৰ্মৰ বাবে অনুতাপ কৰিছিল আৰু শাস্তি কমকৈ দিয়াৰ বাবে অনুৰোধ জনাইছিল।

বিজ্ঞ এমিকাছ কুৰি শ্ৰীমতী এম. বৰ্মনে যুক্তি দিছে যে যদিও গোচৰৰ নথিত থকা সাক্ষ্যই দেখুৱাইছে যে আপীলকাৰীয়েই গোচৰীয় সাক্ষী-২ক গুৰুতৰভাৱে আঘাত কৰিছিল, তথাপিও অভিযোগ কৰা ঘটনাৰ সময়ত আপীলকাৰীৰ মানসিক অৱস্থা সুস্থিৰ নাছিল। তেওঁ যুক্তি দিছে যে গোচৰীয় সাক্ষী-২ৰ সাক্ষ্যই দেখুৱাইছে যে আপীলকাৰী আৰু ভুক্তভোগী (গোচৰীয় সাক্ষী-২)ৰ মাজত পূৰ্বতে কোনো ধৰণৰ শত্ৰুতা নাছিল, সেয়েহে বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীয়ে অপৰাধ সংঘটিত কৰাৰ কোনো উদ্দেশ্য গোচৰীয়া পক্ষই প্ৰতিষ্ঠা কৰিব নোৱাৰে। তেওঁ আৰু যুক্তি দিছে যে যদিও ভুক্তভোগীজন গুৰুতৰভাৱে আঘাতপ্ৰাপ্ত হৈছে, তথাপিও আপীলকাৰীয়ে তেওঁক হত্যা কৰাৰ কেতিয়াও উদ্দেশ্য নাছিল আৰু সেয়েহে ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩০৭ ধাৰাত তেওঁক দোষী সাব্যস্ত কৰাটো বাহালযোগ্য নহয়। তেখেতে লগতে দাখিল কৰিছে যে যিহেতু অপৰাধ সংঘটিত হোৱাৰ সময়ত আপীলকাৰীজন সুস্থিৰ মানসিক অৱস্থাত নাছিল, সেয়েহে ইণ্ডিয়ান পেনাল ক'ডৰ ৩০৭ ধাৰাৰ অধীনত অপৰাধ হিচাপে গণ্য কৰিবলৈ তেওঁৰ কোনো উদ্দেশ্য নাছিল, সেয়েহে তেওঁ ভাৰতীয় দণ্ডবিধি আইনৰ ৩০৭ ধাৰাৰ অধীনত বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীৰ দোষী সাব্যস্ত হোৱাটো খাৰিচ কৰাৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰিছে। তেওঁৰ যুক্তিৰ সমৰ্থনত তেওঁ হৰি সিং বনাম সুখবীৰ সিং আৰু অন্যান্য (১৯৮৮) ৪ এছচিচি ৫৫১ গোচৰত উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ এটা ৰায়দানৰ উদ্ধৃতি দিছে য'ত ইয়াক তলত দিয়া ধৰণে পৰ্যবেক্ষণ কৰা হৈছে:

“৭.ভাৰতীয় দণ্ডবিধি (আই পি চি)ৰ ৩০৭ নং ধাৰাত আদালতে এই সিদ্ধান্ত ল'ব লাগিব যে ক্ষতি কৰাৰ উদ্দেশ্যে বা জ্ঞানেৰে এই কাৰ্য্য সংঘটিত হৈছিল নে নাই, এই সিদ্ধান্তটো ধাৰাটোত উল্লেখ কৰা পৰিস্থিতিৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি ল'ব লাগিব। অভিযুক্তজনৰ হত্যাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় উদ্দেশ্য বা জ্ঞানৰ সমতুল্য হ'ব লাগিব। যদি এইটো প্ৰমাণিত নহয়, তেন্তে "হত্যাৰ চেষ্টা"ৰ অভিযোগ থাকিব নোৱাৰে। ৩০৭ নং ধাৰাত অভিযুক্তৰ কৰা কাৰ্য্যৰ পূৰ্বে উদ্দেশ্যই প্ৰাধান্য লাভ কৰে। গতিকে আদালতে কেৱল কাৰ্য্যৰ ফলাফল নহয়, উদ্দেশ্য বুজিবলৈ সকলো পৰিস্থিতিৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখে। ব্যৱহৃত অস্ত্ৰ, ইয়াক কেনেকৈ ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল, অপৰাধৰ আঁৰৰ উদ্দেশ্য,

আঘাতৰ গুৰুত্ব আৰু আঘাতপ্ৰাপ্ত শৰীৰৰ অংশ আদি কাৰকবোৰে উদ্দেশ্য নিৰ্ণয় কৰাত সহায় কৰিব পাৰে।.....”

১৮. বিজ্ঞ ন্যায়মিত্ৰ গৰাকীয়ে এই আদালতে বিচৰা বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীৰ চিকিৎসাৰ প্ৰতিবেদনৰ পৰা দেখা যায় যে আপীলকাৰীৰ ২০১৩ চনৰ পৰা মানসিক ৰোগৰ ইতিহাস আছিল আৰু যাৰ চিকিৎসা ‘এফ-২০’ বুলি ধৰা পৰিছিল আৰু বৰ্তমান আপীলকাৰীৰ মানসিক স্বাস্থ্য স্থিতি স্থিৰ নহয় আৰু তেওঁৰ মানসিক অৱস্থাৰ বাবে তেজপুৰৰ লোকপ্ৰিয়া গোপীনাথ বৰদলৈ আঞ্চলিক মানসিক স্বাস্থ্য প্ৰতিষ্ঠান (এল জি বি আৰ আই এইচ)ত চিকিৎসা গ্ৰহণৰ প্ৰয়োজন, সেয়েহে তেওঁ দাবী কৰে যে আপীলকাৰীৰ স্বাস্থ্যৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীক আৰোপ কৰা চৰ্তসমূহ তেওঁ ইতিমধ্যে পাৰ কৰা আটকৰ সময়ছোৱালৈ সলনি কৰিব পাৰি।

১৯. আনহাতে, বিদ্বান অতিৰিক্ত চৰকাৰী অধিবক্তা শ্ৰীমতী এছ. এইচ. বৰাই দাবী কৰে যে বিচাৰ আদালতে গোচৰৰ নথিত উপলব্ধ প্ৰমাণৰ ভিত্তিত বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীক দোষী সাব্যস্ত কৰিছে আৰু এই আদালতৰ কোনো হস্তক্ষেপৰ প্ৰয়োজন নাই। তেওঁ দাবী কৰে যে এই গোচৰত ভুক্তভোগী গোচৰীয়া পক্ষৰ ২ নং সাক্ষীৰ সাক্ষ্য গোচৰীয়া পক্ষৰ ৮ নং সাক্ষীৰ প্ৰমাণৰ দ্বাৰা সমৰ্থন কৰা হৈছে, যিজন চিকিৎসকে অভিযোগ কৰা আক্ৰমণৰ পিছত ভুক্তভোগীক পৰীক্ষা কৰিছিল। তেওঁ দাবী কৰে যে ভুক্তভোগীৰ শৰীৰৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ যেনে ডিঙি আৰু মূৰত তিনিবাৰ চোকা অস্ত্ৰে আক্ৰমণ কৰা হৈছিল, যাৰ পৰা বুজা যায় যে আপীলকাৰীয়ে তেওঁক হত্যা কৰাৰ উদ্দেশ্য আছিল। তেওঁ লগতে যুক্তি প্ৰদৰ্শন কৰে যে যেতিয়া আপীলকাৰীয়ে আক্ৰমণ কৰাৰ স্পষ্ট প্ৰমাণ থাকে আৰু এনে আক্ৰমণৰ ফলত ভুক্তভোগীৰ আঘাত হয়, তেতিয়া উক্ত কাৰ্যৰ উদ্দেশ্য নথকাটোৱে আপীলকাৰীক অপৰাধমূলক দায়বদ্ধতাৰ পৰা মুক্ত নকৰে। তেওঁ লগতে যুক্তি প্ৰদৰ্শন কৰে যে ভুক্তভোগীৰ স্বাস্থ্যৰ ক্ষেত্ৰতো, চিকিৎসা প্ৰতিবেদনৰ পৰা দেখা যায় যে ২০১৩ চনৰ পৰা তেওঁৰ মানসিক অৱস্থা অস্থিৰ হৈ আছিল, কিন্তু অভিযোগ কৰা ঘটনাটো ২০১২ চনত সংঘটিত হৈছিল, আৰু সেই সময়ছোৱাত আপীলকাৰীজন কোনো মানসিক ৰোগত আক্ৰান্ত হৈছিল বুলি দেখুৱাব পৰা একো নথিত নাই। তেওঁ লগতে যুক্তি প্ৰদৰ্শন কৰে যে বিচাৰৰ সময়ত আপীলকাৰীয়ে মানসিক ৰোগত আক্ৰান্ত থকা বুলি কোনো ধৰণৰ

দাবী উত্থাপন কৰা নাছিল, সেয়েহে তেওঁ যুক্তি প্ৰদৰ্শন কৰে যে বিবাদিত ৰায়দান বাহাল থাকিব পাৰে আৰু আপীল খাৰিজ কৰা হ'ব পাৰে।

২০. মই দুয়োপক্ষৰ বাবে বিদ্বান অধিবক্তাই দিয়া দাখিলসমূহ বিবেচনা কৰিছো আৰু ৰেকৰ্ডত থকা সামগ্ৰীসমূহ ভালদৰে পঢ়িছো।

২১. ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ৩২৬/৩০৭ৰ অধীনত বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীক দোষী সাব্যস্ত কৰাৰ সিদ্ধান্তত বিচাৰ আদালতে মূলতঃ ভুক্তভোগী গোচৰীয়া পক্ষৰ ২ নং সাক্ষীৰ সাক্ষ্যৰ লগতে আপীলকাৰীয়ে আক্ৰমণ কৰাৰ সময়ত তেওঁ আঘাতপ্ৰাপ্ত হোৱাৰ পিছত পৰীক্ষা কৰা স্বাস্থ্য বিষয়া গোচৰীয়া পক্ষৰ ৮ নং সাক্ষীৰ সাক্ষ্যৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি উপনীত হোৱা যেন লাগে। গোচৰীয়া পক্ষৰ ২ নং সাক্ষীয়ে স্পষ্টভাৱে উল্লেখ কৰিছে যে যেতিয়া তেওঁ আপীলকাৰীক তেওঁৰ ঘৰত থকা জংঘল খালী কৰিবলৈ কয়, তেতিয়া আপীলকাৰীয়ে তেওঁৰ মূৰত তিনিবাৰ দা কাটি আঘাত কৰে। আপীলকাৰীয়ে গোচৰীয়া পক্ষৰ ২ নং সাক্ষীক কৰা আক্ৰমণ অযুক্তিকৰ যেন লাগে। গোচৰীয়া পক্ষৰ ৮ নং সাক্ষীৰ সাক্ষ্যইও দেখুৱাইছে যে ভুক্তভোগীৰ শৰীৰৰ তিনিটা গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশত গভীৰ আঘাত হৈছিল, যিটো ইতিমধ্যে এই ৰায়দানৰ ১৫ নং দফাত বৰ্ণনা কৰা হৈছে। গোচৰীয়া পক্ষৰ ২ নং সাক্ষী আৰু ৮ নং সাক্ষীৰ সাক্ষ্য প্ৰতিপক্ষই নাকচ কৰিব নোৱাৰিলে আৰু তেওঁলোকৰ সাক্ষ্যক অবিশ্বাস কৰাৰ কোনো কাৰণ নাই। আন সাক্ষীৰ সাক্ষ্যইও দেখুৱাইছে যে আপীলকাৰীক গাঁৱৰ মানুহবোৰে দা সহকাৰে ধৰিছিল যিটো গোচৰীয়া পক্ষৰ ২ নং সাক্ষীক আঘাত কৰিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। যিহেতু ভুক্তভোগী অৰ্থাৎ গোচৰীয়া পক্ষৰ ২ নং সাক্ষীয়ে পোৱা আঘাত গুৰুতৰ প্ৰকৃতিৰ আৰু লগতে দা-ৰ দ্বাৰা কৰা হৈছিল, যিটো কাটি পেলোৱা সঁজুলি আৰু ইয়াক অপৰাধৰ অস্ত্ৰ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিলে মৃত্যুৰ সম্ভাৱনা থাকে, সেয়েহে বিচাৰ আদালতে ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩২৬ নং ধাৰাত আপীলকাৰীক দোষী সাব্যস্ত কৰাটো শুদ্ধ যেন লাগে আৰু সেয়েহে ইয়াত কোনো হস্তক্ষেপৰ প্ৰয়োজন নাই।

২২. ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩০৭ ধাৰাৰ অধীনত আপীলকাৰীক দোষী সাব্যস্ত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত অৱশ্যে বিস্তৃত ন্যায়মিত্ৰ গৰাকীয়ে দাখিল কৰিছে যে আপীলকাৰীয়ে ২ নং সাক্ষীক হত্যা কৰাৰ কোনো উদ্দেশ্য নাছিল, যিটো

গ্ৰহণযোগ্য যেন লাগে। আপীলকাৰীক কি কাৰণত ২ নং সাফীক আক্ৰমণ কৰিছিল তাৰ কোনো প্ৰমাণ নথিত নাই। কিন্তু উদ্দেশ্যৰ অভাৱৰ ফলত আপীলকাৰীক ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩০৭ ধাৰাৰ অধীনত অপৰাধমূলক দায়বদ্ধতাৰ পৰা মুক্ত কৰিব নোৱাৰি যদিহে ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩০০ নং ধাৰাৰ অধীনত প্ৰদান কৰা অভিপ্ৰায় বা জ্ঞান আপীলকাৰীৰ ওপৰত আৰোপ কৰিব পাৰি। হৰি সিং বনাম সুখবীৰ সিং আৰু অন্যান্য (ওপৰত উল্লেখিত) গোচৰত উচ্চতম ন্যায়ালয়ে মত পোষণ কৰিছে যে ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩০৭ নং ধাৰাত অভিযুক্তৰ ওপৰত আৰোপিত কাৰ্য্যৰ উদ্দেশ্যই অগ্ৰাধিকাৰ লাভ কৰে। সেয়েহে অভিপ্ৰায় সকলো পৰিস্থিতিৰ পৰাই লোৱা উচিত, কেৱল পৰিণতিৰ পৰা নহয়। ব্যৱহৃত অস্ত্ৰৰ প্ৰকৃতি, ইয়াক ব্যৱহাৰ কৰাৰ ধৰণ, অপৰাধৰ উদ্দেশ্য, আঘাতৰ তীব্ৰতা, শৰীৰৰ যি অংশত আঘাত হৈছিল, সেইয়া হৈছে কিছুমান কাৰক যাক উদ্দেশ্য নিৰ্ণয় কৰিবলৈ বিবেচনা কৰিব পাৰি। যদিও বৰ্তমানৰ গোচৰটোত আক্ৰমণৰ উদ্দেশ্য নিৰ্ণয় কৰিব পৰা নগ'ল, কিন্তু এই কথাটোৰ পৰা যে আপীলকাৰীয়ে গোচৰীয় সাফী-২ক আঘাত কৰিবলৈ আক্ৰমণৰ অস্ত্ৰ হিচাপে দা ব্যৱহাৰ কৰিছিল আৰু তেওঁ কোনো ধৰণৰ প্ৰৰোচনা নকৰাকৈয়ে ভুক্তভোগীৰ শৰীৰৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশত উক্ত ভিত্তিত তিনিটা আঘাত দিছিল, সেইটোৱেই দেখুৱাইছে যে সেই সময়ত আপীলকাৰীয়ে গোচৰীয় সাফী-২ক হত্যা কৰাৰ উদ্দেশ্য আছিল। তদুপৰি, যদিও বিজ্ঞ আদালতৰ বন্ধু (এমিকাচ কুৰী)-এ দাবী কৰিছে যে আপীলকাৰীজন সেই সময়ত মানসিকভাৱে সুস্থিৰ অৱস্থাত নাছিল, তথাপিও দেখা যায় যে বিচাৰৰ সময়ত আপীলকাৰীয়ে মানসিক ৰোগত আক্ৰান্ত থকা বুলি কোনো ধৰণৰ দাবী উত্থাপন কৰা নাছিল। সেয়েহে, ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩০৭ ধাৰাত বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীক দোষী সাব্যস্ত কৰাৰ তথ্যই দণ্ডাধীশৰ ৰায়দানত কোনো হস্তক্ষেপৰ প্ৰয়োজন নাই আৰু ইয়াক বাহাল ৰখা হ'ল।

২৩. অৱশ্যে আপীলকাৰীক প্ৰদান কৰা শাস্তিৰ ক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে বিচাৰ আদালতে এই কথাটো লক্ষ্য কৰা নাই যে আপীলকাৰীৰ কোনো উদ্দেশ্য নাছিল আৰু তেওঁ নিজৰ কু-কৰ্মৰ বাবে অনুতাপ কৰিছিল। আপীলকাৰীক শাস্তি প্ৰদান কৰাৰ সময়ত বিচাৰ আদালতেও এই কথা লক্ষ্য কৰা উচিত আছিল। আপীলকাৰীৰ চিকিৎসা প্ৰতিবেদনত ২০১৩ চনৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা মানসিক ৰোগৰ ইতিহাস দেখা গৈছে, যাৰ চিনাক্তকৰণ "এফ-২০"

(স্কিজোফ্রেনিয়া) হিচাপে কৰা হৈছিল। স্কিজোফ্রেনিয়া হৈছে এনে এক ৰোগ যিয়ে চিন্তা, ধাৰণা আৰু আৱেগ বিকৃত কৰে, যিটো অনুপযুক্ত বা হ্রাস হ'ব পাৰে। যদিও ব্যক্তিজনৰ সজাগতা আৰু বৌদ্ধিক ক্ষমতা সাধাৰণতে অক্ষত হৈ থাকে, সময়ৰ লগে লগে কিছুমান সংজ্ঞানমূলক সমস্যাৰ সৃষ্টি হ'ব পাৰে। যদিও ঘটনাটো ২০১২ চনত সংঘটিত হৈছিল, ২০১৩ চনত আপীলকাৰীৰ বিৰুদ্ধে অভিযোগ গঠন কৰা হৈছিল, আৰু বিচাৰটো ২০১৯ চনতহে চূড়ান্ত হৈছিল আৰু এই আদালতৰ সন্মুখত উপলব্ধ চিকিৎসা প্ৰতিবেদনৰ পৰা দেখা যায় যে এই সময়ছোৱাত আপীলকাৰীৰ মানসিক ৰোগৰ ইতিহাস আছিল। তদুপৰি জিলা কাৰাগাৰৰ জেলৰ চিকিৎসক বিশ্বনাথ চাৰিআলীৰ পৰা লাভ কৰা ১০.০৮.২০২৩ তাৰিখৰ চিকিৎসা প্ৰতিবেদনত উল্লেখ কৰা হৈছে যে বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীৰ মানসিক স্বাস্থ্যৰ অৱস্থা সুস্থিৰ নহয় আৰু তেঁওক তেজপুৰৰ লোকপ্ৰিয়া গোপীনাথ বৰদলৈ আঞ্চলিক মানসিক স্বাস্থ্য প্ৰতিষ্ঠান (এল. জি. বি. আৰ. আই. এইচ). -ত চিকিৎসা প্ৰদানৰ প্ৰয়োজন।

২৪. ওপৰত উল্লেখ কৰা দিশসমূহ, যিবোৰক প্ৰশমনকাৰী কাৰক হিচাপে গণ্য কৰিব পাৰি, বিবেচনা কৰি এই আদালতে মতপোষণ কৰে যে যদিও ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩২৬ আৰু ৩০৭ নং ধাৰাত বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীক দোষী সাব্যস্ত কৰাটো সমৰ্থন কৰা হয়, তথাপিও আপীলকাৰীক প্ৰদান কৰা শাস্তিসমূহ সংশোধন কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। সেই অনুসৰি ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩২৬ নং ধাৰাত আপীলকাৰীৰ ওপৰত আৰোপ কৰা শাস্তি সাত বছৰৰ কঠোৰ কাৰাদণ্ডৰ পৰিৱৰ্তে ছয় বছৰ কঠোৰ কাৰাদণ্ডলৈ সংশোধন কৰা হয়। সেইদৰে ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ৩০৭ নং ধাৰাত আপীলকাৰীৰ ওপৰত আৰোপ কৰা শাস্তিও দহ বছৰৰ কঠোৰ কাৰাদণ্ডৰ পৰিৱৰ্তে ছয় বছৰ কঠোৰ কাৰাদণ্ডলৈ সংশোধন কৰা হয়। বিবাদিত ৰায়দানৰ দ্বাৰা আপীলকাৰীৰ ওপৰত আৰোপ কৰা জৰিমনা আৰু বিবাদিত ৰায়দানৰ দ্বাৰা জৰিমনা পৰিশোধ নকৰাত আৰোপ কৰা কাৰাদণ্ডৰ শাস্তি ধাৰা ৩২৬-ৰ লগতে ভাৰতীয় দণ্ডবিধিৰ ধাৰা ৩০৭-ৰ অধীনত আৰোপ কৰা জৰিমনাত হস্তক্ষেপ কৰা নহয় আৰু সেই শাস্তি সেইদৰে থাকিব। আপীলকাৰীৰ ওপৰত আৰোপ কৰা শাস্তিসমূহ একেলগে চলিব।

২৫. জিলা কাৰাগাৰৰ অধীক্ষক বিশ্বনাথ চাৰিয়ালীয়ে আপীলকাৰীক প্ৰয়োজনীয় সকলো চিকিৎসা সেৱা প্ৰদানৰ বাবে সকলো পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিব

লাগিব আৰু প্ৰয়োজন হ'লে বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীক প্ৰদান কৰা শাস্তিৰ বাকী অংশৰ সময়ছোৱাত তেজপুৰৰ লোকপ্ৰিয়া গোপীনাথ বৰদলৈ আঞ্চলিক মানসিক স্বাস্থ্য প্ৰতিষ্ঠান (এল. জি. বি. আৰ. আই. এইচ). -ত নিয়মীয়াকৈ চিকিৎসা আৰু স্বাস্থ্য পৰীক্ষা কৰিব লাগিব।

২৬. ওপৰোক্ত পৰ্যবেক্ষণসমূহৰ সৈতে, এই আপীলটো ওপৰত উল্লেখ কৰা ধৰণে আংশিকভাৱে মঞ্জুৰ কৰা হ'ল।

২৭. সত্ৰ গোচৰ নং ৩/২০১৩ৰ গোচৰৰ নথিৰ লগতে সংযুক্ত ফাইলসমূহৰ লগতে ৰায়দানৰ প্ৰতিলিপি বিস্তৃত অতিৰিক্ত সত্ৰ ন্যায়াধীশ, বিশ্বনাথ চাৰিআলীৰ আদালতলৈ প্ৰেৰণ কৰা হওক।

২৮. এই ৰায়দানৰ প্ৰতিলিপি জিলা কাৰাগাৰৰ অধীক্ষক বিশ্বনাথ চাৰিআলিলৈও প্ৰেৰণ কৰা হওক, য'ত বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীজনক আটক কৰি ৰখা হৈছে।

২৯. বিদ্বান এমিকাছ কুৰিয়ে প্ৰচলিত নিয়ম অনুসৰি পাৰিতোষিকৰ অধিকাৰী হ'ব।

৩০। এই ফৌজদাৰী আপীল সেই অনুসৰি আংশিকভাৱে মঞ্জুৰ কৰা হ'ল আৰু নিষ্পত্তি কৰা হ'ল।

ন্যায়াধীশ

মোকাবিলা সহায়ক

Translated with the assistance of A.I. Tool, IIT, Guwahati